

296. Svoboda ducha...

Celý ten lidský svět kolem nás se nás snaží trvale ovlivňovat, přesvědčovat, přemlouvat, nebo dokonce nutit, abychom přijali jeho názory, postoje, přízeň i nepřízeň k něčemu, někomu. Díky masmédiím, sociálním sítím, především pak internetu nastal velký skok v „možnostech ovlivňování“. Svět je zjevně rozpolcen na dvě zásadní skupiny /stačí sledovat dění v jednotlivých národech, naším počínaje/, ale i mnoho podskupin a ty všechny nás chtějí „získat pro sebe“, nebo a to je snad ještě horší, chtějí v nás vyvolat nenávist k někomu a něčemu. Od doby, kdy lidstvo podlehlo Luciferovi, je pojem „svoboda ducha“ už jen špinavým cárem původního významu tohoto pojmu. Tlak zesiluje každým dnem a temno dostává stále nové nástroje, jak hromadně ovlivňovat mysl člověka. Je to výsměch samotným významům slov, když média nesou název státu, ale ze všech sil bojují proti zájmům tohoto státu a jeho občanů. Jako je to u pojmu „Česká televize“, kde kromě toho slova v názvu, je celý obsah vyloženě protičeský. Oblíbená „Česká“ internetová stránka Seznam.cz je dávno prodána těm, kteří žádné národy nechtějí a ten Český už vůbec ne. Novinky a zprávy od nich jsou pak jen Seznamem manipulací, kde to nejlepší, co člověk může pro sebe udělat, je, když se jim bleskově vyhne a nečte tam ani jedno slovo. *Seznam-najdu tam, co neznám* je slogan pro pošpinění duše, pokud to ještě „neznala“. Televizní pořad ČT24 není pomocníkem českého občana, aby získal lepší rozhled v dění ve světě a doma, ale vyloženě manipulačním nástrojem cizích zájmů, který se skutečně 24 hodin denně snaží zmást občana lží, manipulací, polopravdami, diskuzemi vybraných „kádrů“, tedy odborníků na manipulace člověka. „Čeští“ politici /někteří mají dvojí občanství - u nich je alespoň zřejmé, o co tu jde/ neslouží Českému národu, ale cizím zájmům a vlastnímu profitu...a tak bychom mohli pokračovat hodně a hodně dlouho jen v základním výčtu toho, co je PROTI svobodnému myšlení člověka a tak i proti svobodě ducha, který se ve lživém prostředí nemůže rozvíjet chtěným způsobem.

Tato úvaha se však nemá zabývat celým spektrem pojmu „svoboda ducha“, protože většinu těch nejzásadnějších postojů, kterými je duch v tomto světě spoutáván, známe, nebo alespoň tušíme. Jsou ale i takové, které „lidu čtenářskému“ unikají, nebo si je nechce přiznat. A pouze tomuto, ohraničenému „spoutávání“, bych se tu chtěl věnovat.

Kdo by nechtěl, aby jeho duch byl svobodný? Každý duchovně založený člověk by si to přál... Nebo snad ne?

Na první pohled je to vše jednoduché, ale když se do toho pojmu ponoříme hlouběji, zjistíme, že velmi mnohé v nás nijak zvlášť nestojí o tuto svobodu, protože se jí obává, a pociťuje ji jako nesvobodu...musel by se vzdát věcí, které má rád, musel by mít rád věci, které rád nemá, musel by se smířit s tím, že je stále pod dohledem, mnohem tvrdším, než jsou dnes tajné služby...a mnoho jiného....ne, ne, naše nejnvtřnější představa svobody je jistě v mnohém jiná a to, i když věříme v Boží řád.

Na počátku našeho vývoje tu bylo jen duchovní semeno, které nemělo žádné zkušenosti, zážitky a proto ani „názory“. Když si zkusíme představit tu pro nás úžasně dlouhou dobu, po kterou se v každém z nás formuje určitá osobnost, určitý charakter, který je dán životními postoji, pak nebude nijak obtížné dojít k myšlence, že: Taková osobnost se nemůže jen tak přetvořit na cosi úplně jiného s jinými názory, postoji, jinou oblibou i odporem. V jistém smyslu bychom mohli říci, že v některých

případech to znamená „vyměnit jednoho člověka za úplně jiného“. Ano, mohu vyměnit jednoho zaměstnance za jiného, protože ten nový je mnohem lepší, ale, co bude s tím původním?

Představa „lotra na kříži“, který tím, že v pár hodinách uznal Syna Božího, se jeho osobnost tak změnila, že ještě ten den byl v Ráji...je velmi příjemná a v církevních kruzích pochopitelně vítaná. Vždyť tam se traduje, že víra v Ježíše je vše, co se po nás chce a stačí to k věčné spáse....

Avšak jako člověk, který už tuší, že existence tvora je sice v principu jednoduchá, ale ve svých projevech velmi mnohostranná, už takovéto zpovrchnění problému nemohu přijmout.

Jako od novorozence nelze očekávat správný úsudek v určité situaci, ale lze u něj předpokládat správný instinkt, pud sebezáchovy, pocit hladu, apod., tak i od do určité míry vyvinutého duchovního zárodku není očekáváno totéž, jako později u zralejšího. Je to o OSOBNOSTI, do které se duch individuálně zformuje. Protože pod slovem dobrý „charakter“ rozumíme součet dobrých životních postojů, můžeme říci, že podle délky vývoje rostou požadavky na charakter osobnosti. Tento charakter nevzniká pár prožitými situacemi, dokonce ani jedním, dvěma pozemskými životy, ale formuje se postupně nesčítelnými událostmi, prožitky, zkouškami, prohrami, návyky i slabostmi. Nesčítelnými zážitky s jinými lidmi i situacemi... Přesto jaksi nevědomky očekáváme, že několikerým přečtením Poselství a přiznáním se k němu, je naše osobnost zcela proměněna. Jsem přesvědčen, že kdybychom dokázali skutečně VIDĚT do celé hloubky lidské osobnosti, do všech záhybů a skrytých koutů duše, pak teprve bychom si mohli postavit „lidský ideál“ a vedle něj naši duši. Pak teprve bychom žasli nad tím, jak mnoho se liší, přesto, že nám se naše osobnost už jeví „docela dobrá“, nebo alespoň „o hodně lepší, než ty okolo“. Je to právě ten porovnávací vzor, co nám nejvíc chybí. My jej nemáme a tak si jej tvoříme podle SVĚ představy o dobru, zlu, správném a nesprávném. Nicméně, vezmeme-li jen ty příklady z Poselství, jak každý vše vnímá „po svém“, dokonce i tvary a situace, pak náš „ideál“ bude zase jen průmětem nás samých a ne skutečným ideálem.

Ale snad přece jen tušíme, že nám mnohé uniká, i když se poctivě snažíme. A tento nejasný pocit „neuchopení“, či „protékání mezi prsty“, ne zcela konkrétní, spíš jen jakási mlhavá obava-to nás vede k tomu to UCHOPIT PEVNĚJI, aby to neuniklo...

Bereme Poselství jako pevný bod ve vesmíru, možná dokonce jako to jediné, co je skutečné a pravé, zbytek jsou jen blázniviny, stvořené lidmi...

Ano, Poselství je pro naši MYSL něčím pevným, neměnným, je to fundament, pevný bod vesmíru, kolem kterého se vše otáčí...

Pro NAŠI MYSL je to v jisté době NUTNÉ, je ale vůbec správné si v sobě vytvořit cosi „pevného“ – tedy vlastně nehybného, když celé stvoření je v pohybu? A čím výše stoupáme, tím je pohyb rychlejší. A Poselství, bereme-li jej v jeho živé podstatě, není hrubohmotným předmětem této Země. JE NAOPAK TÍM NEJVYŠŠÍM VE STVOŘENÍ, A PROTO TAKY TÍM NEJPOHYBLIVĚJŠÍM.

Nevytváříme si tak jakousi spoutávající představu, kterou vyčleňujeme z pohyblivých dějů stvoření?

Už jsem to zmiňoval při jiných příležitostech a zmíním to znovu, protože je to v jistém směru cosi nového a dost zvláštního:

Poselstvím se může člověk spoutat!

Ale Poselství za to nemůže!

Přece jste se s tím museli setkat i Vy, každý z Vás, když Vám někdo s velkým důrazem tvrdí něco z Poselství, nebo „podle Poselství“, o čem Vy jste přesvědčeni, že to tak není. Tedy u druhého jsme

schopti zřetelně vidět, že on si cosi vytvořil, pochopil, co není správné, ale on je o tom úplně přesvědčen a **v něm je tento názor pevně spojen s poznáním z Poselství**. Je tedy „spoután“ něčím, co je podle něj v Poselství. Je samozřejmě snadné si říci, že to je jen „jeho omyl“ a Poselství s tím nemá nic společného. V některém případě to tak skutečně je, ale v jiných případech to není o nějakém omylu, nesprávném pochopení. Ten člověk neříká žádnou lež, ale je do toho tak „zakousnutý“, že se mu to stává pevným, neměnným dogmatem. On to má v sobě jako betonový kvádr, se kterým je rozhodnut už nikdy ani nehnout, protože je to přece PRAVDA. A živost obsahu Poselství se tak stane, aniž si toho čtenář povšimne, pevně uzavřenou formou s přesně definovanými slovy. A právě v těch slovech a větách se vytvoří pevné formy. Jakmile se myslí dotkne taková vytvořená forma, není již dále zpracovávána, ale je přesně usazena na předem vyhrazené místo. Zdánlivě je to pak splňování pokynu v př. *Kruh bytostného*, pokynu, který hovoří o tom, jak si máme pojmy skládat jako stavebníci. Jenže celé naše myšlení a vnímání je již dávno nastaveno na tvoření pevných forem a ne pohyblivých obrazů. Když skládáme pevné obrazy na předem určená místa, pohybujeme se v přesně daných „pohybech“, a proto nás nic nového nemůže napadnout - pracujeme ve svém vlastním schématu. Jsme uzavřeni v již vytvořeném kruhu myšlenek, ale i mechanismů, podle kterých myslíme, ale i vnímáme.

Svoboda ducha, kterou zmiňuji, nesmí mít taková pevná ohraničení. Je to jako když koně zamknete v kotci a myslíte si, že má svobodu, protože může pár metrů na každou stranu „volně popojít“. Jeho pohyb je sice volný, ale současně úzce ohraničený. Jeho *svoboda* je jen jistou iluzí. Podobně my, když si přesně vymezíme různé pojmy a pak se pohybujeme jen mezi nimi, jsme jako ten kůň ve svém kotci. Zdá se, že si můžeme pojmy skládat k sobě, jak chceme, ale ve skutečnosti nám jejich pevně stanovená forma „dovolí“ jen omezené skládání, které vede k nesprávným závěrům. Už základní prvek této svobody, tedy pevně uzavřený pojem, je příliš úzký, strnulý a nepohyblivý...

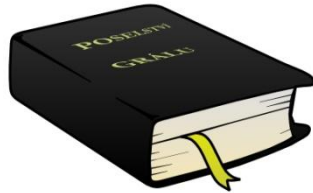
Svobodný duch je ten, který je „otevřený“. To je sice pěkné, ale ona otevřenost nemůže být bezhraničná - nemůže být otevřen všemu, protože tak by byl otevřen dobrému i špatnému. Ale i když už dojde k tomu, že chce být **otevřen jen dobrému**, stejně to „dobré“ přesívá přes své již vytvořené síto: to je dobré/to je špatné. Ty pojmy dobré a špatné jsme si vytvořili za úžasné dlouhou dobu a přijali je do sebe jako „hotové poznání“. Skrze toto síto vpouštíme do sebe všechny vnější impulzy, ale i poznání z Poselství. My zajisté máme vše přicházející „konfrontovat“ s Poselstvím, jenže Poselství už máme v sobě „zpracováno“ dle svého chápání. Takže nedojde ke konfrontaci vnějšího světa s Poselstvím, ale k prosévání dějů jen přes naše názory vytvořené četbou Poselství. To je ale obrovský rozdíl...

Když tedy přichází něco nového /situace, myšlenka, názor/, my to přijmeme jen tehdy, když to odpovídá tomu, **co považujeme** za „názor dle Poselství“. A i když si najdeme nějaký odstavec v knize, který snad mluví o této situaci, čteme a chápeme jej tak, jak jsme si jej do sebe už dříve přijali. Vzpomeňme na popisy toho, jak každý vnímá vše „po svém“ a ještě je ovlivněn slovním pojmenováním, jak byl „naučen“/nazve bílou barvu slovem „černá“, když mu to tak od dětství bylo pojmenováno/. Pohybujeme se tedy stále ve svém vlastním kruhu, nebo možná ještě přesněji, ve vlastní bublině. A já jsem přesvědčen, že začátek změny je UVĚDOMIT SI TO, PŘIPUSTIT TO a uvědomovat si to v každém okamžiku života. Pak člověk může postřehnout v různých situacích, že „myslí a chová se automaticky“, podle jakýchsi vzorců, nad kterými už nepřemýšlí a NEUVĚDOMUJE SI JE. Stává se tak nástrojem vlastních schémat. Nové myšlenky do něj neproniknou, protože jeho schémata je okamžitě odvrhují jako něco, co nechce, nebo, co je nesprávné. Přitom, kdyby se na situaci podíval NESTRANNĚ, VĚCNĚ a NEOSOBNĚ, nezaujatě, zjistil by, že je vše přece jen jaksi „jinak“ a že se snad ve svém odsouzení, nebo odmítání, asi mýlil...pak by teprve došel k tomu, že musí prvořadě **„opravit svá schémata myšlení a třídění“**.

Duch lépe chápe obrazy, než slova. Pokusím se tedy o nějaké schematické obrázky, třeba půjdou má slova lépe „pochopit“ přes ně. Pochopit duchem, ne jen vnějším zvažováním.

Chápu, že jsme různí a tak pro někoho může být obrázek pomůckou pro lepší pochopení, ale pro jiného spíš rušivým prvkem. Nicméně, popsal jsem hlavní ideu v textu, takže pro ty, které tyto obrázky ruší, jim pro podstatu úvahy chybět nebudou...a mohou je přeskočit.

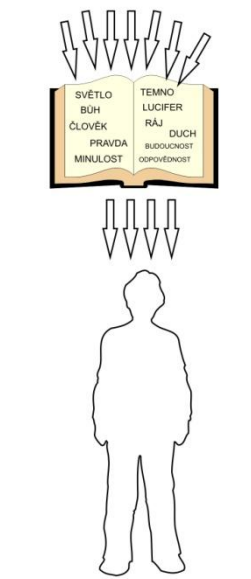
Člověk potká Poselství:

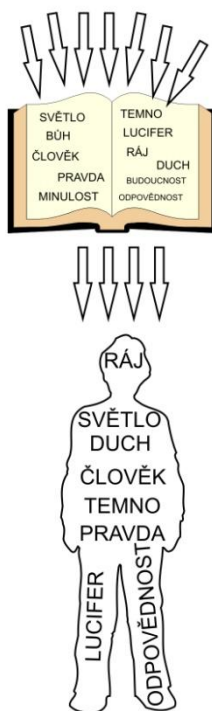
Zahloubá se do něj a ke své spáse zjistí, že jeho obsah je pro něj velmi významný. Objeví v něm modrá slova, věty:

Touží pochopit, spojit se, načerpat tu moudrost, kterou v něm nachází. Uvědomuje si též, že je to moudrost z nebes přicházející, tedy ne moudrost v knize zrozená...

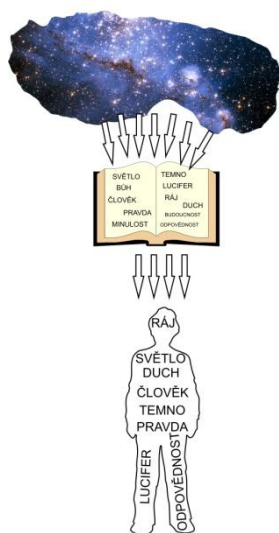

Nasává do sebe každé slovo, větu a chtěl by být Slovem zcela naplněn.

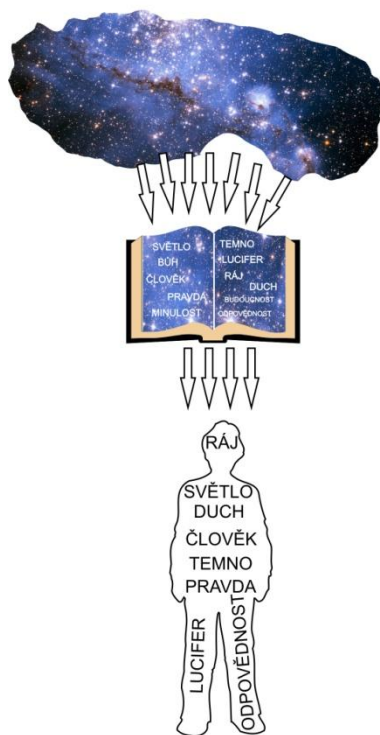
To se mu jistě při velké snaze i nějak daří. Jistě chápe, že „nad Poselstvím“ je Boží řád, kterým Bůh řídí svět, ale bere to tak, že cesta k tomu vede přes „slova ve Slově“. Při velké snaze se „prokopat do slov“, nevěnuje stejnou pozornost tomu, co se skrývá „za slovy“. Přitom sám Abdrushin nás varuje, že musí obsah před člověkem skrývat...

Říká se: „přes stromy neviděl les...“ A my bychom mohli konstatovat, že mnohdy „přes slova nevidíme to, co je nad nimi a skrývá se za nimi“.

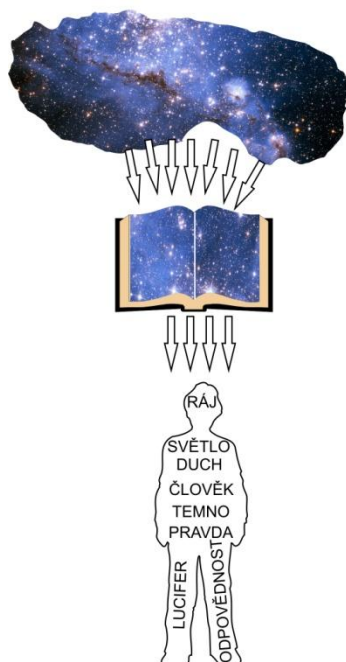

Při cestě vzhůru už od jisté výše nejsou slova tím podstatným, ale obrazy, barvy, vůně a pohyb vytváří „řeč“ stvoření, která tak mluví k duši. Tak i zde v těle a krvi, chceme-li překonat určité omezení, které je dáno těžce pohyblivou hmotou, budeme muset jít „nad slova“. Zůstaneme-li jen u slov a vět, nepřekročíme v pochopení stvoření, ale i ve skryté řeči Poselství, určitou hranici...víc prostě nepochopíme ani při největším úsilí... Možná si ale neuvědomíme, budeme-li spokojeni s tím „co máme“. Jen velká touha po vzestupu vycítí, že je nutné „jít dále“, ale že to „nějak nejde“.

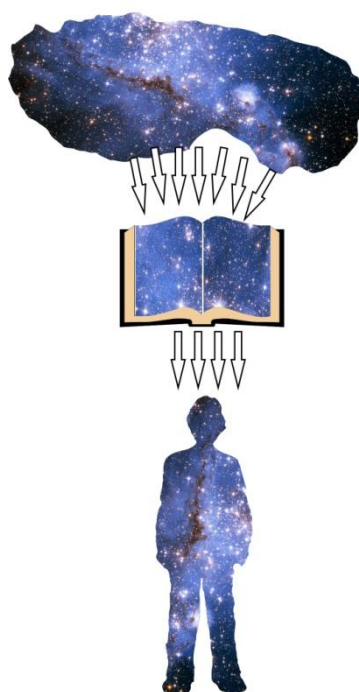
I při čtení slov a vět je možné „vytušit vesmír“, který je na „pozadí“ slov.

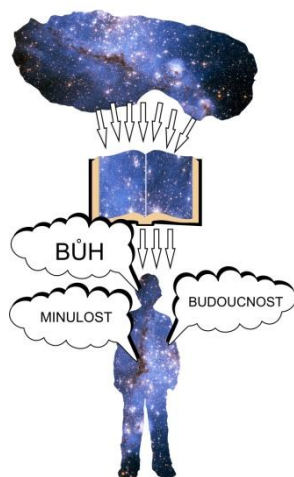
A pak jednou přijde den, kdy se „karta obrátí“. Člověk VNÍMÁ POSELSTVÍ. To ale není ono čtenářské „já to tak cítím, ale vysvětlit z toho nic nemohu“. Je to jiný stav. Člověk se stává součástí DĚJŮ KNIHY, beze slov, ALE V NĚM samotném se slova stále ještě neustále formují...

Ale tím to nekončí, souznění se prohlubuje. Člověk VNÍMÁ STVOŘENÍ V POSELSTVÍ jako jednotu. Slova v něm mizí. Člověk je součástí DĚJŮ STVOŘENÍ a KNIHA už přestává být knihou. Lidský vnitřní prostor se stává součástí stvoření, člověk je prostoupen, spojen, on je...

Z tohoto bezeslovného souznění lze kdykoliv zformovat vše opět do slov, která jsou v něm jen skryta. Člověk může každému popsat a vysvětlit vše, aniž by na to musel myslet a přemýšlet o tom. Aniž by v sobě měl slova stále zformována, jsou jen k zformování vždy PŘIPRAVENA.

Až je člověk takto sjednocen a nejde v ničem „proti“, pak teprve procítí pojem „SVOBODA“, protože bude prožívat jednotu s pohyby Božího řádu, bude jimi nesen, pohybován, posilován. Do té doby však budeme mít jen jakousi SVOJI PŘEDSTAVU, která zákonitě nemůže být jednotou, a proto nám nemůže dát skutečný cit svobody. Mnohé v řádu stvoření musíme proto pociťovat jako „jiné“, než záchvěvy chtění v sobě. To potom není harmonie a tím ani pocit souladu, ale jistých protikladů, tedy vlastně NESVOBODY.

I nesvoboda však nesvobodnému může připadat jako svoboda. Je tedy, podle mého, nutné si položit své cíle výše a nespokojit se znalostí slov a vět, ani s příjemnými pocity sebeuspokojení.

Dál...jen dál a dál, výš, Bohu blíž... musí v sobě člověk cítit jako touhu, která mu trhá hrudník...výš, výš...se otevírá duch, aby se vzepnul, otevřel a sjednotil s proudy, které prýští z Boží Lásky a zaplavují celé stvoření. Žádné uspokojení, žádné příjemné „vlastnictví Slova“, žádný pocit, že JÁ jdu správně, ale ostatní ne. Jen výš a výš musí jít touha, ne do stran v pozorování druhých a odhalování jejich chyb. Ne ve spolcích, ani v lidech, v hledání vůdců a pozemských vzorů - jen výš - tam je vše, po čem duch touží...ne však tady...

Pochopíme to? Prožijeme to? Přijmeme to, jako svou Cestu?

Kdo ví...

-ZF-
